

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdiła a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **Ing. Z. Ch.**, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2005, č. j. PUV 1995 - 4725, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **KRKONOŠSKÉ PAPÍRNY a. s.**, se sídlem Nádražní 266, Hostinné, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2008, č. j. 8 Ca 301/2008 - 89,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2008, č. j. 8 Ca 301/2008 - 89, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek Městského soudu v Praze blíže označený v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví, jenž jako orgán II. stupně zamítl žalobcův rozklad a potvrdil rozhodnutí žalovaného jako orgánu I. stupně ze dne 16. 9. 2004, č. j. PUV 1995 - 4725, o výmazu užitého vzoru č. 4396 s názvem „Obálka s doručenkou či odpovědním dokladem“.

V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že výše uvedený rozsudek Městského soudu v Praze považuje za nezákonný pro vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť se Městský soud v Praze neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu

vysloveným v rozsudku, jímž bylo předchozí rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušeno.

Stěžovatel poukázal na to, že Městský soud v Praze již svým rozsudkem ze dne 28. 2. 2007, č. j. 8 Ca 11/2006 - 48, zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a současně stěžovatele zavázal, aby v případě výkladu nároků na ochranu vyplývajících z patentových listin či jiných dokumentů formální ochrany průmyslových práv duševního vlastnictví postupoval na základě úředně ověřeného překladu cizojazyčných listin. Toto rozhodnutí Městského soudu v Praze však Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti stěžovatele rozsudkem ze dne 17. 7. 2008, č. j. 6 As 41/2007 - 73, zrušil, přičemž odmítl jak závěry Městského soudu v Praze ohledně dokazování cizojazyčnými dokumenty, tak jeho hodnocení podstaty žalobních námitek žalobce. Stěžovatel poukazuje na část rozsudku Nejvyššího správního soudu, v níž Nejvyšší správní soud zavázal Městský soud v Praze, aby vyjasnil obsah žaloby, tj. zda žalobní body směřovaly skutečně proti nesprávnosti překladu, či zda spíše nešlo o námitku nesprávného hodnocení důkazu, resp. o námitku, že skutkový závěr stěžovatele o stavu techniky vyšel z nesprávného (neúplného) porovnání namítaného dokumentu s napadeným užitným vzorem. Zejména pak měl podle Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze takto konkretizované žalobní námitky věcně posoudit ve vztahu ke skutečnému obsahu rozhodnutí, a teprve na základě tohoto posouzení vyvodit závěr o případných vadách rozhodnutí. Stěžovatel namítá, že místo toho, aby tak Městský soud v Praze učinil, opětovně zrušil rozhodnutí stěžovatele, tentokrát s tím, že postrádá vypořádání s rozkladovými námitkami žalobce k obsahu některých částí namítaného švýcarského patentu, a že tudíž skutkový stav, který vzal stěžovatel za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadního doplnění. Podle stěžovatele tímto závěrem Městský soud v Praze nedostal požadavkům Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zmiňovaném zrušujícím kasačním rozsudku. Městský soud v Praze totiž neučinil žádnou úvahu o povaze žalobních námitek a jejich vztahu k obsahu napadeného stěžovatelova rozhodnutí, namísto toho konstatoval, že skutkový závěr stěžovatele neobstojí, neboť stěžovatel nezkoumal, zda výslovně uvedená tvrzení na specificky určených sloupcích a řádcích namítaného švýcarského patentu svědčí pro výmaz užitného vzoru, či nikoliv.

Vedle toho, že podle stěžovatelova názoru Městský soud v Praze ve svém novém rozsudku nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, stěžovatel rovněž namítá, že požadavek Městského soudu v Praze je v rozporu s formální logikou. Stěžovatel zdůrazňuje, že v řízení o výmazu užitného vzoru, jež je ze zákona řízením koncentrovaným, navrhovatel výmazu požaduje výmaz z důvodu, že chráněné řešení nesplňuje podmínky zápisné způsobilosti, a to s odkazem na existující zveřejněné technické řešení. Ve výmazovém řízení se tedy podmínky zápisné způsobilosti příslušného užitného vzoru zkoumají vždy s přihlédnutím ke konkrétnímu namítanému materiálu, který určí navrhovatel výmazu. Pokud pak stěžovatel najde v tomto materiálu i jen jediný, který svědčí tomu, že napadený užitný vzor nesplňuje podmínky zápisné způsobilosti, jsou ostatní doklady redundantní. Pokud tedy stěžovatel zjistil, že zapsaný užitný vzor svědčící žalobci je technickým řešením, které je známo z namítaného švýcarského patentu a postupoval při výkladu tohoto namítaného dokumentu standardním a aprobovaným způsobem, nic na dostatečnosti tohoto postupu a nálezu nelze změnit tím, že z jiných částí téhož dokumentu uvedený závěr není zcela zřejmý. Zápisná způsobilost konkrétního

řešení totiž nevyplývá ze statistické pravděpodobnosti existence mnoha dokumentů, které nejsou na překážku zápisné způsobilosti, nýbrž naopak, nezpůsobilost se dovozuje na základě byt' jen jediného právně významného namítaného materiálu.

Stěžovatel závěrem kasační stížnosti uvedl, že by v novém rozhodnutí samozřejmě mohl výslovně konstatovat, že sloupce a řádky uváděné žalobcem nemají pro správnost rozhodnutí o zápisné způsobilosti právní význam. Rozsudek soudu, který k takovému postupu stěžovatele nutí, přestože soud předtím nezjistil, že by absence takové zmínky v rozhodnutí mohla mít vliv na žalobcova práva, se podle stěžovatele vymyká právní úpravě přezkumu správních rozhodnutí a rovněž tak zásadě ekonomie a rychlosti správního řízení.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu opětovně vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil. Stejně tak ani osoba zúčastněná.

Nejvyšší správní soud, jakkoliv provedl podrobnou rekapitulaci již ve svém předchozím rozhodnutí, považuje za potřebné s ohledem na podstatu kasačních námitek stěžovatele uvést opětovně podstatné skutečnosti z obsahu správního a soudního spisu:

Dne 7. 2. 1996 byl pod č. 4396 zapsán ve prospěch žalobce jako majitele užitný vzor s názvem „Obálka s doručenkou či odpovědním dokladem“, přihlášený dne 29. 11. 1995. Nároky na ochranu byly v předmětném užitném vzoru vymezeny následovně:

„1. Obálka s doručenkou či odpovědním dokladem, odtržitelně upravenými na přední straně obálky vyznačující se tím, že její první přední strana (1) je obvodově spojena s druhou přední stranou (2), která je opatřena po obvodu odpovědního dokladu či doručanky perforací (4).

2. Obálka podle nároku 1, vyznačující se tím, že perforace (4) je opatřena výsekem (5).“

Dne 22. 12. 2003 podala osoba zúčastněná návrh na výmaz užitného vzoru č. 4396 s tím, že předmět ochrany vymezený tímto užitným vzorem v době přihlášení nesplňoval zákonem stanovené podmínky pro udělení ochrany, zejména podmínku novosti a podmínku přesáhnutí pouhé odborné dovednosti ve smyslu § 1 zákona o užitných vzorech. Svůj návrh opřela osoba zúčastněná mimo jiné o švýcarský patentní spis CH 678 418 (dále převážně jen „švýcarský patent“), jehož fotokopii přiložila v příloze v německém znění spolu se slovenským překladem. Tento překlad obsahuje vymezení patentových nároků, přičemž pod bodem 1. uvádí:

„Obálka obsahujúca od nej oddeliteľný a priamo vyplniteľný formulár a prepisovací spôsobom popísateľný dodatočný list vyznačujúci sa tým, že formulár (10 príp. 11) je na prednú stranu (2) obálky integrovaný a pomocou perforovaných a/alebo čiastočne vyseknutých línií miesta želaného oddelenia (13) na jeho okrajoch pri vynechaní okienkového otvoru (5) odtrhnutel'ne uspořádaný a že okienkový otvor (5) je zakrytý pomocou za ním uloženým nepriehľadným krycím listom (6).“

Osoba zúčastněná znění patentového nároku ve svém návrhu na výmaz užitého vzoru parafrázovala v českém jazyce, přičemž uvedla, že namítaný dokument „obsahuje obálku s oddělitelným a přímo popisatelným formulářem na její přední straně a propisovacím způsobem popisatelný druhý list, kde formulář je na přední stranu obálky integrovaný a pomocí perforovaných a/nebo částečně vyseknutých linií místa žádaného oddělení na jeho okrajích odtržitelně upravený a okénkový otvor, vzniklý oddělením formuláře, je zakrytý pomocí za ním uloženého (to je k vnitřní straně přední strany obálky upraveného¹) neprůhledného krycího listu.“ Z tohoto vymezení patentového nároku podle namítaného dokumentu osoba zúčastněná vyvodila, že jak z namítaného dokumentu, tak i z napadeného užitého vzoru vyplývají znaky, které jsou shodné. Podle zúčastněné osoby namítané řešení (švýcarský patent) obsahuje všechny znaky řešení z nároků na ochranu napadeného užitého vzoru. V rámci možností průměrného odborníka je měnit velikost oddělitelné části obálky podle potřeby a určení, a tedy tento znak nepředstavuje skutečnost jdoucí nad rámec pouhé odborné dovednosti.

Žalobce ve vyjádření k návrhu na výmaz užitého vzoru namítl, že osoba zúčastněná se při popisu obsahu švýcarského patentu dopustila několika významově zásadních nepřesností. Především namítl, že oddělitelný formulář podle švýcarského patentu zdaleka nezaujímá celou přední stranu, stejně jako neprůhledný krycí list otvoru vzniklého po oddělení formuláře. Obě části této dvojité struktury tedy nejsou, jak tvrdí osoba zúčastněná, obvodově spojené, protože formulář je pouhou menší oddělitelnou součástí přední strany, a tudíž nemůže být po obvodu spojen s krycím listem. Žalobce rovněž nesouhlasil s názorem osoby zúčastněné, že vzájemná velikost obou spojovaných částí dvouvrstvé struktury obálky není rozhodující. Krycí list přilepený na vymezené části přední strany obálky ve smyslu řešení podle švýcarského patentu není v žádném případě totožný s přední stranou obálky, ale je s ní pouze spojen. Nemůže být tedy podle žalobce ekvivalentem první přední strany obálky ve smyslu napadeného užitého vzoru. Stejně tak i formulář, který je pouhou oddělitelnou součástí přední strany obálky podle švýcarského patentu, není spojen s krycím listem a nemůže být opět ekvivalentem tentokrát druhé přední strany obálky ve smyslu užitého vzoru. Žalobce zdůraznil, že namítaný švýcarský patent svým obsahem nevyhovuje základní podmínce nároku 1 užitého vzoru, která zní: „*první přední strana je obvodově spojena s druhou přední stranou*“, neboť z této definice vyplývá, že obě strany jsou v podstatě co do velikosti totožné. Nesouhlasí ani s tvrzením osoby zúčastněné, že v rámci možností průměrného odborníka je měnit velikost oddělitelné části první přední strany obálky a druhé přední strany obálky obvodově připojené podle potřeby a určení. Každé z porovnávaných řešení je totiž podle žalobce založeno na jiném základě. Švýcarský patent (a s ním i ostatní namítané dokumenty) vychází z principu, podle kterého okénko, které zůstane po oddělení odtržitelné části přední strany obálky, a i sama tato část, nezaujímají celou plochu přední strany obálky, ale vždy pouze a jenom její část. Naopak řešení podle užitého vzoru se vyznačuje tím, že jde o prakticky stejně velké strany obálky, obvodově spojené.

Stěžovatel jako orgán prvního stupně dne 16. 9. 2004 rozhodl o výmazu napadeného užitého vzoru s tím, že jeho předmět jednak není nový a rovněž nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti ve smyslu § 1 ve spojení s § 4 odst. 1 zákona o užitných vzorech. Stěžovatel v odůvodnění mj. uvedl, že řešení podle prvního nároku na ochranu

¹ Patrně míněno „upevněného“ – pozn. NSS.

napadeného užitného vzoru, zahrnující obálku s doručenkou či odpovědním dokladem, odtržitelně upravenými na přední straně obálky, kde první přední strana je obvodově spojena s druhou přední stranou, která je opatřena po obvodu odpovědního dokladu či doručanky perforací, je známo z namítaného švýcarského patentu. K námitkám žalobce uvedl, že pojem „obvodově spojena“ znamená, že první přední strana je po celém obvodu spojena s druhou stranou. Vzhledem k tomu, že velikost předních stran obálky a doručanky nebo odpovědního dokladu nejsou v nároku č. 1 napadeného užitného vzoru nijak specifikovány, a musí tedy splňovat pouze rozměrové parametry běžné pro tyto zásilky v poštovním styku, je zřejmé, že první přední stranou může být krycí list ve smyslu švýcarského patentu, neboť i ten je celým svým obvodem připevněn k druhé přední straně, tj. přední straně obálky s oddělitelným formulářem. Zároveň namítaný švýcarský patent zahrnuje i obálku, která má odpovědní lístek s perforací opatřen vyseknutými zářezy, což představuje shodné technické řešení s řešením podle nároku č. 2 napadeného užitného vzoru.

Proti rozhodnutí stěžovatele jako správního orgánu I. stupně podal žalobce rozklad, v němž zásadně polemizoval s hodnocením stěžovatele vztahujícím se k namítanému švýcarskému patentu. Zdůraznil, že při výkladu nároků užitných vzorů je třeba v souladu s úřední a soudní praxí přihlížet k popisu a výkresům. Z napadeného užitného vzoru je přitom podle žalobce zřejmé, že význak „opatřena po obvodu perforací“ znamená podle provedení obr. 1 všechny čtyři strany čtyřúhelníka vymezeného perforovanými liniemi umístěného ve druhé přední straně (2), nebo podle provedení obr. 2 nejméně 3 strany téhož obdélníka, u něhož je perforace opatřena výsekem (4). To znamená, že v místě výseku může být část obvodové perforace přerušena tak, jak je to zřejmé z obr. 2. Aby byl naplněn význak nároku 1 „opatřena po obvodu perforací“, musí být i v provedení užitného vzoru s výsekem podle nároku 2 zachována podmínka „opatřena po obvodu perforací“, tj. že perforace je provedena na převažujících částech obvodu v provedení podle obr. 2, tj. výsek zaujímá pouze jednu, kratší stranu obdélníka odpovědního dokladu. Žalobce zdůraznil, že obě provedení odstraňují deklarované nevýhody stavu techniky popsané v odst. 3 na str. 2 užitného vzoru (představované i namítaným švýcarským patentem), tj. nespolehlivý průchod obálky orážecím zařízením a nemožnost strojního zpracování (třídění zásilek podle adres). Podle namítaného švýcarského patentu mají všechna provedení řešení, na kterých je patrna perforace, perforaci nikoli po obvodu, ale pouze na jedné přímé linii části přední strany. Toto řešení je podle žalobce dobře ilustrováno popisem ve sloupci 2 na řádcích 46 až 50 švýcarského patentu, který podle žalobce zní: *“Protože formulářový list 1, v tomto případě jde o dobírkový vplatní lístek (Nachnahme Einzahlungsschein,) 12, je vyříznut na třech stranách, může být při předání zásilek příjemci tento vplatní lístek oddělen na oddělovacím místě“*. Žalobce dále poukázal na sloupec 3, řádek 13 až 19 téhož překladu, v němž se dále konstatuje: *„Místo na třech stranách může být formulářový list vyříznut pouze na dvou stranách a obě zbývající strany mohou být vytvořeny jako oddělovací místa. Na místě jedné oddělovací strany by mohl být formulářový list spojen s přední stranou pomocí odnímatelné lepicí pásky.“* To podle žalobce znamená, že v posledně popsaném případě je formulářový list rovněž vyříznut na třech stranách, přičemž na místě jedné ze dvou oddělovacích (perforací oddělených) stran je formulářový list rovněž vyříznut a připevněn k přední straně lepicí páskou - perforace je pak opět provedena pouze na jedné straně obdélníku formulářového listu. Obě tato provedení - tj. s jednou perforovanou stranou a třemi proříznutými stranami nebo s jednou perforovanou stranou a třemi proříznutými

stranami, z nichž jedna je připevněna k přední straně lepící páskou - podle přesvědčení žalobce neodstraňují deklarované nevýhody stavu techniky popsané v napadeném užitém vzoru (nespolehlivý průchod obálky orážecím zařízením a nemožnost strojního zpracování). Nejméně dvě volné strany mají tendenci odchlípit se při průchodu orážecím strojem nebo zařízením na strojní zpracování (strojní třídění obálek zařízením na čtení adres). V případě lepící pásky pak přistupuje další nevýhoda, a to vyčnívání lepící pásky nad rovinu přední strany, čímž se dále zhoršují podmínky průchodu uvedenými zařízením. Pozůstatek nevýhodného stavu techniky žalobce posléze ilustroval i na překladu nároku 9 a 10 švýcarského patentu, jejichž předmětem je postup výroby dopisní obálky podle nároku 1: *“9. Postup výroby dopisní obálky podle nároku 1 vyznačený tím, že z papíru předepsaného poštou pro vplatní lístek se zhotoví výlisek s formulářovým listem, který je s ním spojen a který je z něj zčásti vyříznut a zčásti je od něj oddělitelný pomocí oddělovacích míst, a poté se za okénko, které zůstane po oddáleném/odklopeném formulářovém listu, přilepí alespoň jeden neprůhledný krycí list.*

10. Postup podle nároku 9 vyznačený tím, že formulářový list je vyříznut podél nejméně dvou stran z přední strany výlisku a podél nejméně jedné strany je opatřen oddělovacím místem, respektive perforací.”

Z uvedených srovnání žalobce vyvodil závěr, že řešení podle užitého vzoru není známo z namítaného švýcarského patentu a že toto řešení přesahuje rámec pouhé odborné dovednosti ve vztahu k tomuto stavu techniky, neboť podle užitého vzoru je druhá přední strana opatřena perforací po celém obvodu, případně s výjimkou jedné strany, kde je vyseknuta, kdežto podle hlavního namítaného dokumentu, tedy švýcarského patentu, je druhá přední strana obálky opatřena perforací pouze na jedné straně a výjimečně na dvou stranách, zatímco zbývající strany jsou proříznuty. Tím je dosaženo rozhodujícího účinku průchodu odpovědního dokladu nebo obálky s doručenkou orážecím a strojním třídícím zařízením, což řešení podle stavu techniky včetně švýcarského patentu nezajišťují. S ohledem na výše uvedený rozbor namítaného stavu techniky se žalobce domníval, že jeho užitný vzor naplňuje zcela účel instituce užitných vzorů, podle které je účelné chránit řešení, která, i když nemusí splňovat požadavek vynálezecké činnosti, mohou být z praktického a ekonomického hlediska významným činitelem technického pokroku.

Osoba zúčastněná ve vyjádření k rozkladu uvedla, že pokud jde o argumentaci žalobce týkající se namítaného švýcarského patentu, považuje ji za nesprávnou, a to proto, že názor podatele rozkladu, že znak řešení podle užitého vzoru uvádějící, že *„druhá přední strana (2) je opatřena po obvodu odpovědního dokladu či doručenky perforací (4)“* znamená, že perforace je upravena po celém obvodu (nárok 1), resp. po jeho převažující části, tedy, že tento znak vyjadřuje míru (délku) perforace, nemá oporu v žádné části napadeného užitého vzoru. Podle osoby zúčastněné nelze výraz *„po obvodu odpovědního dokladu“* vykládat jako znak charakterizující velikost (délku) perforace, ale jako znak charakterizující místo, kde je perforace (ve vztahu k odpovědnímu dokladu) umístěna (po jeho obvodu, tedy nikoliv například ve středu nebo v jiném místě jeho plochy). Tento výklad předmětného pojmu je podle osoby zúčastněné důvodný i z věcně technického hlediska. Jak je ostatně patrné z úvodu užitého vzoru, je cílem napadeného řešení zajistit bezproblémové využívání orážecích zařízení a třídících zařízení při strojním zpracování na poštách odstraněním *„nepřílnavě umístěného odpovědního dokladu“*. Podle osoby zúčastněné je zřejmé, že odchlípnutí (vzdalování se doručenky od podkladu) je možno u

čtyřúhelníkové doručky spolehlivě zabránit ukotvením tohoto dokladu ve čtyřech rozích, prakticky tedy perforacemi umístěnými na dvou protilehlých (výhodně delších) obvodových stranách tohoto dokladu. Přitom délka těchto perforací (celá hrana nebo její části poblíž rohů) není pro dosažení zamýšleného účinku podstatná. Prakticky to znamená, že pro zabránění odchlípnutí nesmí mít doručka (odpovědní doklad) části, které by vyčnívaly za hranici tvořenou spojnicí míst ukotvených (například perforací) ke spodnímu dílu. Přesně takové řešení je však podle osoby zúčastněné známé z namítaného švýcarského patentu. Poukázala přitom na překlad švýcarského patentu uplatňovaný žalobcem, konkrétně na místo, v němž se praví: *„Místo na třech stranách může být formulářový list vyříznut na dvou stranách a obě zbývající strany mohou být vytvořeny jako oddělovací místa (rozuměj perforace).“* Teprve v desátém nároku švýcarského patentu se za výhodné řešení (avšak, jak zúčastněná osoba zdůraznila, z hlediska cílů namítaného dokumentu) pokládá uspořádání perforací na dvou stranách. Proto osoba zúčastněná namítla, že obsah namítaného švýcarského patentu nepochybně předuveřejňuje základní znaky řešení podle napadeného užitného vzoru, přičemž z hlediska cíle užitného vzoru nepodstatné odlišnosti lze odvodit v rámci odborné dovednosti.

Stěžovatel v rozhodnutí uvedl, že všechny namítané dokumenty byly zveřejněny přede dnem práva přednosti napadeného užitného vzoru, tudíž představují pro posouzení novosti, resp. překročení rámce pouhé odborné dovednosti, technického řešení podle napadeného užitného vzoru relevantní stav techniky. Dále konstatoval, že pro tělesné vytvoření obálky není rozhodné, zda její oddělitelná část má funkci adresního lístku, odpovědního formuláře nebo odpovědního dokladu či doručky. Funkce této oddělitelné části není na tělesném vytvoření obálky přímo závislá, neboť především vyplývá z litery potisku, resp. popisu.

Pokud jde o zásadní namítaný dokument, švýcarský patent, stěžovatel konstatoval, že popisuje obálku s oddělitelným formulářem a způsob výroby této obálky. Podle překladu, který užil stěžovatel, jde o řešení, při němž *„oddělitelný formulář je v přední straně obálky ohraničen pomocí perforací a/nebo pomocí vyseknutých linií, přičemž otvor, který v přední straně obálky vznikne po odtržení oddělitelného formuláře, je zakryt neprůhledným krycím listem, vlepeným po svém obvodu zevnitř obálky k její přední straně.“* Dále stěžovatel popsal řešení podle ostatních namítaných dokumentů a posléze dospěl k závěru, že z porovnání technického řešení podle napadeného užitného vzoru s dokumentovaným známým stavem techniky vyplývá, že obálka, na jejíž přední straně je pomocí perforace nebo výseků vymezen oddělitelný odpovědní formulář, resp. doklad, je známa z namítaného švýcarského patentu. Zatímco v řešení podle tohoto namítaného dokumentu je otvor po oddělení odpovědního formuláře zakryt neprůhledným krycím listem, u obálky v technickém řešení podle napadeného užitného vzoru je tento otvor zakryt první přední stranou obálky. Stěžovatel proto zkoumal, zda neprůhledný krycí list v namítaném švýcarském patentu a první přední strana obálky v technickém řešení podle napadeného užitného vzoru představují technické ekvivalenty, či nikoliv. Přitom dospěl k závěru, že z definice prvního nezávislého nároku na ochranu napadeného užitného vzoru vyplývá, že první (vnitřní) přední strana obálky je s druhou (vnější) přední stranou obálky spojena obvodově, dle příkladu provedení pomocí lepidla. Také v namítaném řešení je neprůhledný krycí list spojen s přední stranou obálky obvodově rovněž pomocí lepidla. Přitom funkce první (vnitřní) přední strany obálky podle napadeného užitného vzoru není v popisu

chráněného technického řešení uvedena. Podle stěžovatele však není pochyb o tom, že její funkcí je především zakrytí otvoru po oddělení odpovědního dokladu za účelem splnění požadavku na ochranu listovního tajemství. Stejná funkce vyplývá explicitně z formulace neprůhledný krycí list v řešení podle namítaného švýcarského patentu. Proto stěžovatel dospěl k závěru, že znak „*první přední strana obálky*“ v technickém řešení podle napadeného užitného vzoru a znak „*neprůhledný krycí list*“ v řešení podle namítaného švýcarského patentu představují technické ekvivalenty.

Dále stěžovatel své rozhodnutí opřel o konstatování, že v řešení podle namítaného švýcarského patentu je perforace vymezující odpovědní formulář na přední straně obálky také opatřena výsekem, což je znak druhého závislého nároku na ochranu napadeného užitného vzoru, proto dospěl k závěru, že namítaný švýcarský patent obsahuje stejnou kombinaci znaků jako technické řešení podle prvního a druhého nároku na ochranu napadeného užitného vzoru. Stěžovatel vzhledem k tomu nabyt přesvědčení, že technické řešení chráněné napadeným užitným vzorem bylo ke dni, od něhož přísluší tomuto užitnému vzoru právo přednosti, známým stavem techniky, tudíž nebylo nové, a nespĺňovalo tak jednu z podmínek zakotvených v ustanovení § 1 zákona o užitných vzorech.

Stěžovatel rovněž poukázal na obsah jiného namítaného dokumentu, který popisuje obálku, která je v jednom z konkrétních tělesných vytvoření opatřena adresním lístkem vymezeným na třech stranách perforací a na jedné straně výsekem. Chlopeň obálky v řešení podle tohoto namítaného dokumentu je opatřena v podélném směru perforací, která chlopeň rozděluje na dvě části, přičemž tyto části jsou opatřeny vrstvou lepidla, s výhodou druhově odlišného. Stěžovatel proto dospěl k závěru, že pro odborníka v oblasti poštovní přepravy, znalého nevýhod dosavadního stavu techniky uvedených v popisu napadeného užitného vzoru, je při znalosti tohoto namítaného dokumentu navržení obálky s doručenkou nebo odpovědním dokladem podle technického řešení napadeného užitného vzoru věcí běžné odborné rutiny, která nepřekračuje rámec pouhé odborné dovednosti. Technické řešení podle napadeného užitného vzoru proto nepřekračuje ani rámec pouhé odborné dovednosti, a nespĺňuje proto ani tuto podmínku ve smyslu ustanovení § 1 zákona o užitných vzorech.

Argument žalobce, že řešení podle namítaného švýcarského patentu představuje nevýhodný známý stav techniky, kdy je formulář oddělitelný pomocí perforace podél jedné z jeho delších stran, zatímco zbývající tři strany formuláře jsou vyseknuty, nelze podle stěžovatele akceptovat. Výkres, na který se majitel napadeného užitného vzoru odvolává, představuje totiž jen jedno konkrétní tělesné vytvoření obálky podle tohoto namítaného dokumentu. Z popisu a nároků namítaného švýcarského patentu však vyplývá, že oddělitelný formulář je na přední straně obálky vymezen pomocí perforací a částečně vyseknutých oddělovacích linií, tedy stejným způsobem jako v technickém řešení podle napadeného užitného vzoru.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou, v níž věcně namítal v podstatě totéž co v rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (odkázal na stejná místa švýcarského patentu jako v rozkladu). Pokud jde o ostatní namítané dokumenty, žalobce namítal, že nebyly stěžovatelem řádně zhodnoceny, neboť z rozhodnutí není

zřejmé, zda řešení podle těchto dokumentů obsahují všechny znaky, nebo jenom některé. Pokud jde o namítaný dokument č. 5, který sloužil jako doklad toho, že řešení podle užitého vzoru nepřesahovalo rámec odborné dovednosti, žalobce namítl, že jde o zcela subjektivní hodnocení stěžovatele, které neodpovídá stavu řešení technického problému automatizovaného zpracování obálek s doručenkou v době podání přihlášky užitého vzoru. Pokud by toto tvrzení bylo pravdivé, musel by podle žalobce nalézt řešení zmíněného technického problému již někdo před ním.

Městský soud v Praze v odůvodnění zrušujícího rozsudku konstatoval zásadní obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 6 As 41/2007 - 74, a s odvoláním na tento obsah uvedl, že se znovu zabýval námitkou, v níž žalobce poukazoval na část švýcarského patentu, které stěžovatel v rozhodnutí výslovně nezmínil a brojil proti neúplnému posouzení namítaného švýcarského patentu ve vztahu k napadenému užitému vzoru. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že stěžovatelův skutkový závěr o stavu techniky zřejmě vyšel z nesprávného porovnání namítaného dokumentu s napadeným užitém vzorem, neboť napadené rozhodnutí stěžovatele postrádá vypořádání s rozkladovými námitkami žalobce k obsahu některých částí namítaného švýcarského patentu, konkrétně k popisu technického řešení obsaženému ve sloupci 2 na řádcích 46 až 50 a ve sloupci 3 na řádcích 13 až 19 společně se zněním patentového nároku č. 9 a č. 10. Městský soud v Praze s ohledem na to zrušil rozhodnutí stěžovatele podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. podle svých slov proto, že skutkový stav, který vzal stěžovatel za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.

Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 30. 10. 2008, kasační stížnost byla podána dne 13. 11. 2008.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje námitku, kterou je podle jejího obsahu možno subsumovat pod důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že obsahem kasační námítky je tvrzení, že Městský soud v Praze ve svém novém rozhodnutí nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený ve zrušujícím rozsudku, jímž bylo zrušeno předchozí rozhodnutí Městského soudu v Praze, je kasační stížnost přípustná i z hlediska ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Vedly ho k tomu následující důvody:

Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku, jímž zrušil předcházející rozhodnutí Městského soudu v Praze, vyslovil závazný právní názor, že úkolem Městského soudu v Praze bylo v řízení o žalobě při žalobní námitce, jak ji formuloval žalobce, vyjasnit obsah žaloby podle obsahu žalobních námitek, tj. zda její žalobní body směřují skutečně proti nesprávnosti překladu, či zda spíše podle obsahu nejde o námitku nesprávného hodnocení důkazů, resp. o námitku, že skutkový závěr stěžovatele o stavu techniky vyšel z nesprávného porovnání namítaného dokumentu s napadeným užitém vzorem. Dále pak měl podle obsahu posouzené žalobní námítky poměřit se skutečným

obsahem rozhodnutí, a teprve na základě tohoto posouzení vyvodit závěr o případných vadách rozhodnutí. Městský soud v Praze, jak bylo výše v rekapitulaci uvedeno, žalobcovy námitky posoudil jako námitky směřující k nesprávnému zjištění a hodnocení skutkového stavu a dospěl k závěru, že stěžovatelův skutkový závěr o stavu techniky zřejmě vyšel z nesprávného porovnání namítaného dokumentu s napadeným užitným vzorem, neboť napadené rozhodnutí stěžovatele postrádá vypořádání s rozkladovými námitkami žalobce k obsahu některých částí namítaného švýcarského patentu, konkrétně k popisu technického řešení obsaženému ve sloupci 2 na řádcích 46 až 50 a ve sloupci 3 na řádcích 13 až 19 společně se zněním patentového nároku č. 9 a č. 10. Městský soud v Praze s ohledem na to zrušil rozhodnutí stěžovatele podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. podle svých slov proto, že skutkový stav, který vzal stěžovatel za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.

S takovým hodnocením se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. V první řadě nelze akceptovat závěr Městského soudu v Praze z hlediska klasifikace vytýkané vady řízení, pro niž rozhodnutí stěžovatele zrušil. Městský soud v Praze na jedné straně konstatuje, že se stěžovatel nevypořádal se žalobcovými rozkladovými námitkami, které poukazovaly na obsah některých částí patentového spisu, který byl v řízení použit jako důkaz - tedy bylo-li by tomu tak, šlo by o klasickou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů), nicméně posléze hodnotí vytýkanou vadu jako vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vůbec nedostatek skutkových zjištění s tím, že skutkový stav, který vzal stěžovatel za základ svého rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlého doplnění. Tento závěr je logicky nesprávný – nelze přehlédnout, že Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí nikde nekonstatuje, v čem je zjištění skutkového stavu ze strany stěžovatele neúplné. Nejvyšší správní soud připomíná, že již v předchozím rozhodnutí Městský soud v Praze jako důvod svého zrušujícího rozsudku vymezil vedle možného dopadu nesprávného překladu do závěrů stěžovatele skutečnost, že ze správního spisu není zřejmé, o jaké objektivní důkazy stěžovatel své rozhodnutí opřel. Již v reakci na toto původní rozhodnutí Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud konstatoval, že z linie odůvodnění původního rozhodnutí Městského soudu v Praze (konstatována nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s. a, opět poněkud nesourodě, zároveň vada řízení spočívající v tom, že správní orgán nepořídil úřední překlad předkládaného důkazu) zcela vybočovalo nijak nezdůvodněné tvrzení, že není zřejmé, o jaké důkazy stěžovatel své rozhodnutí opřel. Na tomto místě zbývá jen zopakovat, že pochybnost o okruhu **použitých důkazů** nebyla vznesena ani v řízení před stěžovatelem, ani v řízení před soudem. Jak žalobní námitky, tak vyjádření ostatních účastníků řízení, se vždy týkaly jednak otázky provádění důkazů (dokazování cizojazyčnou listinou), jednak hodnocení důkazů. Namítat nedostatek skutkových zjištění, resp. vytýkat stěžovateli, že jím zjištěný skutkový stav vyžaduje rozsáhlého doplnění, je nadto nepřipadný již pouze z důvodu právní úpravy řízení o výmazu užitného vzoru. Řízení o výmazu užitného vzoru je totiž ex lege řízením přísně koncentrovaným, v němž leží břemeno důkazu plně na navrhovateli výmazu – podle § 18 odst. 2 zákona o užitných vzorech návrh na výmaz užitného vzoru z rejstříku musí být věcně odůvodněn a současně musí být předloženy důkazní prostředky, o které se návrh na výmaz opírá. Důvody výmazu včetně označení důkazů, kterých se návrh dovolává, nemohou být dodatečně měněny. Stěžovatel proto v řízení o vlastní újmu důkazy nevyhledává. Tedy shrnuto – jak žalobní námitky, tak úvahy Městského soudu v Praze,

kteřé podle obsahu žalobní námitky hodnotí, směřují zjevně k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Okruh použitých důkazů je zcela jasný, nelze jej měnit, je zřejmé, že z nich stěžovatel vycházel a jedinou spornou otázkou, o níž jde, a kterou konec konců Městský soud v Praze sám vymezil, je otázka, zda stěžovatelův právní závěr o absenci novosti a relevantního prahu odbornosti napadeného užitého vzoru má dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu, pominul-li (hypoteticky) stěžovatel ve svém rozhodnutí část relevantního dokumentu.

Městský soud v Praze, který si osvojil žalobcovu námitku, stěžovateli vytýká, že jeho rozhodnutí postrádá vypořádání s rozkladovými námitkami žalobce k obsahu některých částí namítaného švýcarského patentu, konkrétně k popisu technického řešení obsaženému ve sloupci 2 na řádcích 46 až 50 a ve sloupci 3 na řádcích 13 až 19 společně se zněním patentového nároku č. 9 a č. 10. Toto konstatování však, a v tom je třeba souhlasit s námitkou stěžovatele v projednávané kasační stížnosti, není jakkoliv vztaženo k ostatnímu obsahu rozhodnutí stěžovatele, tak, jak Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku Městský soud v Praze zavázal. Jde totiž o to, zda absence výslovné zmínky o některé z námitek účastníka řízení bez posouzení kontextu celého rozhodnutí, eo ipso může založit nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí, nebo nikoliv. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že správní soudnictví neslouží k tomu, aby zajistilo formálně dokonalá správní rozhodnutí, ale aby poskytlo efektivní ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob.

Právě při vědomí základního účelu správního soudnictví správní soudy již před reformou správního soudnictví provedenou zákonem č. 150/2002 Sb. vymezily základní limity pro hodnocení nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí s cílem, aby nedocházelo k rušení rozhodnutí více méně z formálních důvodů. V této linii autolimitace správního soudnictví pokračuje i Nejvyšší správní soud poukazuje na starší judikaturu i literaturu. Je tedy faktem, že literatura (zde srov. zejména Bureš, J., Drápal, L., Mazanec, M.: Občanský soudní řád, Komentář, C. H. Beck, Praha 2001, str. 1205 a násl.) i judikatura vymezila postupně okruh otázek, které soud i v přísně dispozičním a koncentrovaném soudním procesu správním musí zkoumat ex officio, aniž je k tomu zákonem výslovně zavazován (výslovný pokyn zákona je v současnosti obsažen toliko v ust. § 76 odst. 2 s. ř. s.). Pokud pak jde o vady řízení, judikatura se shoduje na tom, že vždy je namístě ex officio zrušit správní rozhodnutí pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti (tak např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 12. 1995, č. j. 6 A 191/93 - 14, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2006, č. j. 8 As 12/2005 - 51, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 6 A 104/2001 - 69, stejně tak Bureš, J., Drápal, L., Mazanec, M., op. cit. výše, str. 1208), a to proto, že takové rozhodnutí není schopno pro svou nesrozumitelnost jakéhokoliv přezkumu v rámci případných žalobních bodů (byť se i účastníci mohou domnívat, že srozumitelné pro ně je). Na druhou stranu však nelze chápat za nepřezkoumatelné rozhodnutí jen pro absenci výslovného vyjádření v odůvodnění rozhodnutí. Je na místě být pamětliv zásady definované již v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95 - 7, a to, že soud může jako překlenutelnou procesní chybu posoudit to, když i přes nedostatečné odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze

spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Jinak řečeno, nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž se opírají rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

Z výše uvedeného vyplývá, že zkoumání otázky přezkoumatelnosti či nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů závisí na předběžné úvaze o nutné míře skutkových zjištění pro právní závěr. V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za potřebné připomenout, že rozsah skutkových zjištění je těsně a nerozlučitelně spjat s obsahem aplikované normy, která ve své hypotéze vymezuje skutkový stav, při jehož splnění se uplatní její dispozice. Je to tedy sama norma, kdo vymezuje potřebný rozsah skutkových zjištění. Otázka skutkových zjištění a dokazování se tak stává závislou na předběžné aplikaci a interpretaci rozhodné normy.

Podle ustanovení § 1 zákona o užitných vzorech se technická řešení, která jsou nová, přesahují rámec pouhé odborné dovednosti a jsou průmyslově využitelná, chrání užitnými vzory. Klíčovým pojmem (rozhodným i z hlediska posuzovaného případu) je pojem novosti. Novost ve smyslu zákona o užitných vzorech (ale obdobně i ve smyslu zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů) je přitom novostí formální, striktně vymezenou. Jde totiž o to, že novost v materiálním smyslu (tedy z hlediska obecného jazykového významu), znamená všeobecně neznámost či jinakost, přičemž zůstává otevřenou otázkou, k jakému okruhu osob či srovnávacích objektů se tato materiální novost vztahuje. Podle § 4 odst. 1 a 2 zákona o užitných vzorech však platí, že technické řešení je nové, není-li součástí stavu techniky, přičemž stavem techniky je vše, co bylo přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatel užitného vzoru právo přednosti, zveřejněno. Zákonodárce tak pojmu materiální novosti stanoví zřetelné hranice, činí z tohoto pojmu pojem formální, který možnou aplikační šíři pojmu materiální novosti značně omezuje. Především je třeba pojem formální novosti ve smyslu zákona o užitných vzorech přísně oddělit od obvyklého pojetí materiální novosti, které ji chápe jako kvantitativní a kvalitativní odchýlení se od známého a v podstatě ji ztotožňuje s technickým pokrokem – takového ztotožnění se mj. na několika místech dopouští žalobce, poukazuje-li na to, že konkrétní technické řešení popsané namítaným švýcarským patentem neodstraňuje „nevýhodný stav techniky“, jeho řešení to však činí. Formální novost ve smyslu zákona o užitných vzorech znamená jednoznačnou neznámost a zároveň jinakost, různost technického řešení od všeho, co připadá v úvahu k posouzení jako stav techniky. Přitom tento pojem formální novosti koexistuje v úzké vazbě s dalším definičním pojmem užitného vzoru, a to přesahem rámce pouhé odborné dovednosti. V případě vynálezů, které tvoří jakousi kvalitativně vyšší dobu užitných vzorů, je obdobným pojmem (jakkoliv kvalitativně „vyšším“) pojem vynálezecké činnosti, která je blíže definována v § 6 odst. 1 zákona o vynálezech jako způsob řešení technického problému, který pro odborníka nevyplývá zřejmým způsobem ze stavu techniky. Novost technického řešení, tedy jak bylo výše řečeno, jednoznačná odlišnost od stavu techniky, vyžaduje zřetelnou odlišnost od existujících technických řešení - nelze připustit, aby se jinakost domněle nového řešení vyjevila teprve po nějakém

hlubokém a dlouhodobém zkoumání (k tomu srov. např. Troller, A., Immaterialgüterrecht, svazek I, Helbing & Lichtenhahn, Basel 1983, str. 196 a násl.). V takových „hraničních“ případech právě přistupuje jako pomocné rozlišovací kritérium pro zkoumání novosti znak potřebné míry odborné dovednosti; jinak řečeno, technické řešení, aby bylo nové, nesmí být „nasnadě“ (jak dovozovala předválečná československá, případně rakouská patentová judikatura před rokem 1918 – k tomu srov. např. Vitáček, F.: Československý patentní zákon, V. Linhart, Praha 1933, str. 67 a násl.). Z výše uvedeného tedy plyne, že jsou-li proti novosti technického řešení namítány nějaké listiny, je třeba zjistit, co je v těchto listinách popsáno, a s ohledem na definici novosti zjistit, je-li předmět tohoto popisu totožný s předmětem ochrany nároku, a není-li totožný, lze-li na podkladu namítané listiny dospět k předmětu nároku pouhým logickým úsudkem bez překročení rámce relevantního odborného vnosu (ať již rámce pouhé odborné dovednosti, nebo rámce odborné zřejmosti) - tak již Patentní soud Republiky československé, srov. in. Vitáček, op. cit. výše, str. 107.

Pojem novosti technického řešení, jako podmínka jeho formální ochrany v podobě užitého vzoru (ale ostatně to platí pro definici novosti v oblasti průmyslových práv duševního vlastnictví obecně), je v tomto smyslu otázkou právní, jejíž posouzení, resp. konstatování její existence, je závislé na skutkovém zjištění obsahu stavu techniky ve smyslu § 4 odst. 1 a 2 zákona o užitečných vzorech (srov. k tomu sice již historické, leč stále v tomto ohledu využitelné stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 28. 11. 1988, Cpj 17/88, uveřejněno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS, sv. 9 - 10, ročník 1989, str. 432; ze zahraničních např. rozhodnutí rakouského Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2008, sp. zn. 4 Ob 243/07z, dostupný na www.ris2.bka.gv.at). Primárním, jakkoliv nikoli výlučným, zdrojem pro skutkový závěr o obsahu stavu techniky jsou vždy listiny vázající se k jiným technickým řešením, která jsou pod formální ochranou (ať již v podobě patentu, či užitého vzoru aj.). V posuzovaném případě bylo zřejmé, že důkazními prostředky bylo pět dokumentů, z nichž stěžejní význam jak pro osobu zúčastněnou, tak pro stěžovatele, měl švýcarský patent.

Již ve svém předchozím rozhodnutí týkajícím se sporu stěžovatele a žalobce pak Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že pro hodnocení obsahu namítaných dokumentů tohoto druhu s obsahem napadeného užitého vzoru obecně platí, že totožnost technického řešení vyplyne primárně na základě srovnání obsahu nároků těchto dokumentů, které vymezují předmět ochrany. Přitom je třeba respektovat hierarchii nároků (odlišit nároky hlavní a závislé) a k zohlednění dalšího popisu obsaženého v dokumentu přistoupit pouze za účelem objasnění případně neurčitého popisu technického řešení ve význakové části nároku (při tomto zohlednění nelze jít podle Nejvyššího správního soudu nad rámec vymezený zněním nároku na ochranu, a již vůbec ne v tom smyslu, že by nejednoznačný popis měl být na újmu jinak zcela jednoznačné a precizní formulaci význakové části nároku; k tomu shodně rovněž rakouský Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 3. 2. 1976, sp. zn. 4 Ob301/76, www.ris2.bka.gv.at).

Klíčovou otázkou tedy v posuzovaném případě je, jakým způsobem provedl stěžovatel porovnání nároků podle namítaných dokumentů s nároky podle užitého vzoru z hlediska zkoumání formální novosti ve smyslu zákona o užitečných vzorech a ve smyslu výše uvedeného výkladu, tj. zda jím užitý odkaz na znění nároku č. 1 namítaného

dokumentu z hlediska skutkových předpokladů aplikované normy, jak byla výše předběžně vyložena, postačuje k zaujetí právního závěru o zápisné způsobilosti, a zda byl poukaz žalobce na popisné části namítaného dokumentu a na závislé nároky na ochranu z hlediska tohoto posouzení vůbec relevantní. Touto otázkou se Městský soud v Praze ve svém rozsudku nezabýval, ač tak s ohledem na obsah předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu učinit měl.

Nejvyšší správní soud proto s ohledem na výše uvedené shledal kasační stížnost důvodnou a rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze je v dalším řízení vázán právním názorem zde vysloveným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Městský soud v Praze rozhodne v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu